

Ion Mânzat

Hohotele lui Zalmoxis

Editura For You
București

Capitolul 1

Legenda Marelui Zalmoxis

Prin călătoriile și aventurile neînfricaților peregrini geți, în căutarea Talismanului Verde, dragul meu cititor, te invit să pătrundem împreună într-un univers stră-străvechi, în care fantasticul și realul încă formau un tot continuu. Sacrul, magicul, miracolul și revelația erau trăsături proprii ale acestui tot. Vom pătrunde împreună în tărâmul tainic al mentalului geților, urmașii pelasgilor și strămoșii dacilor. Pe atunci, dacii știaau că sunt pulbere de stele și, așa cum stelele nu mor, nici ei nu vor muri vreodată. Este cunoscută credința lor în nemurire! Celelalte popoare îi invidiau și îi admirau pentru că erau nemuritori! Te invit să intri cu mintea și inima într-un roman fantastic. Fantasticul este mai aproape de Zalmoxis decât realul, crede-mă!

Geții credeau, cu toată ființa lor, în puterea ascunsă a seminței sădite de zeu în inima omului. Ehei, asta a fost odată, demult, acum aproape două milenii și jumătate și chiar mai demult. A trecut ceva vreme... Și, totuși, parcă a fost ieri! Dragul meu cititor, cuminte și răbdător, de poezii iubitor, vino cu mine în acel IERI! Zeul Zalmoxis i-a

învăţat pe geţi: „Ceea ce a fost ieri este şi astăzi. Ceea ce va fi a mai fost cândva.“ Tu auzi cântecele voioase ale înaintaşilor tăi? Nu auzi tobele, fluierile, naiurile, frunzele, uruiturile? Ascultă! Ascultă cu inima, nu cu urechile! Ascultă! Ascultă! Nu te descuraja! În cele din urmă, vei auzi cântecul vechi al geţilor!

Şi, mai demult, în timpurile cele stră-stră-străvechi, aproape cu 30 de veacuri înaintea întemeierii cetăţii Roma (după ce Romulus îl ucide pe fratele său, Remus, în 753 î.Hr., va mărgini prin brazda plugului tărâmul sacru al viitorului oraş şi imperiu Roma), un zeu pe nume Zalmoxis trăia în mijlocul geţilor. Zeul era Învăţătorul lor! Era lumina lor! Era călăuza şi curajul lor!

Dacă aş fi poet, aş scrie:

A fost odată ca-n poveşti,
A fost ca niciodată,
Din vechi timpuri strămoşeşti,
O ţară binecuvântată!
Ţara Geţilor, dreptilor, vitejilor,
Tărâmul sfânt al nemuritorilor!

În cetatea naturală a Munţilor Carpaţi s-au adunat, mânaţi de Zeu, ca într-o uriaşă cupă cosmică, întâi pelasgii, apoi triburile geto-dace. Dacă pământul nu este decât o oglindă a Cerului, după geografia primordială, să observăm împreună că lanţul Carpaţilor are forma Constelaţiei Dragonului, cu capul în platoul Boemiei, trupul în Carpaţii noştri, inima în Transilvania şi coada în Balcani! Polul Cerului care se află în spira principală a trupului Dragonului proiectat pe pământ apare în Podişul Transilvaniei, în care înfloreşte un puternic Centru spiritual. Să remarcăm, de asemenea, că Munţii Balcani, ca şi munţii Vălean, includ radicalul *balc*, a cărui semnificaţie este de

„balaur“ sau „lup“! Ambele animale se regăsesc în stindardul geto-dac: balaurul cu cap de lup!

Învățaatul Strabon scrie că Țara Geților se întindea până la nord de Dunărea inferioară și până în actuala Ucraina. Toți învățații antici sunt unanimi în a scrie că geții erau un popor hiperboreean. Poetul grec Pindar scrie că Apollo s-a întors în patria sa de la Istru (Dunărea Inferioară), la hiperboreeni. Clement din Alexandria îl numește „Hiperboreeanul“ pe zeul Zalmoxis.

„Și decât lume de două ori mai mare
În propria lui umbră, Zalmoxe redispăre.“

M. Eminescu

Strămoșii geților, pelasgii, au fost un popor hiperboreean. Strămoșul mitic al pelasgilor, Pelasgos, s-a născut fie din cuplul Zeus-Niobe, fie direct din pământul negru, într-un pisc de munte, după care a dat naștere neamului românesc. La Dadona, sanctuar hiperboreean, Zeus era adorat sub numele *Zeus anax pelasgikos*. Hiperboreus era fiul lui Pelasgos. Or, Pelasgos, în tradiția hiperboreeană, este numele Omului Universal, al lui Adam Qadmon, hiperboreenii crezând că Soarele nu apune niciodată!

Ținuturile triburilor getice erau așezate exact pe paralela 45°, adică, în mod riguros, la jumătatea distanței dintre Pol și Ecuator. Și, astfel, vom putea scrie, parafrazându-l pe Sfântul Pavel, că „Noi înțelegem greu“. Ceea ce e clar, însă, este că țara Geților a fost Centrul Suprem într-o vreme foarte veche.

Chiar pe vârful Omul (la o înălțime de 2 550 m) este un *omphalos* uriaș, de 10 metri înălțime și 20 lățime. Este Geticus Polus, numit de popor „Buricul Pământului“ sau „Osia Lumii“. Muntele Omul este traversat de o grotă uriașă căreia nu i s-a dat de capăt. Este grota fără margini, așa cum Lacul Titicaca din Peru este „lacul fără fund“!

Prin secolul al V-lea înainte de Hristos, a fost numai odată ca niciodată un rege pe nume Comosicos, Regele tuturor triburilor getice și Mare Preot get. Regele era un bărbat drept și viteaz, cu ochii albaștri precum cerul senin și cu o barbă scurtă și cărunță. Regele era sprijinit de *tarabostes* sau *pileati* (aristocrații geți) și era iubit de popor. Regele avea doi flăcăi voinici și arătoși: Zurabostes, un blond de 17 ani, și Babur, un zănatec roșcovan și voios, care abia împlinise 15. Pe regină, o femeie frumoasă, des-toinică și impunătoare, o chema Gorandra. O familie regală pe cinste, o familie get-beget!

Țara geților era renumită prin frumusețea ei sălbatică, prin bogăția ei și prin cinstea oamenilor nemuritori. Era o țară binecuvântată de Zalmoxis hiperboreeanul, cu munți falnici împăduriți, câmpii întinse și roditoare, dealuri verzi cu pășuni păscute de cornute, cu râuri cristaline și o deltă paradisiacă. O țară frumoasă prin codrii ei de aramă plini de brazi, pini, stejari, mesteceni etc. Era țara albină-ritului cu nenumărate albine truitoare, dar și cu albine negre ucigătoare.

Pe dealuri trăiau o sumedenie de turme de oi, capre, cirezi de vaci, bivoli, bizoni, herghelii de cai. Pe crestele cărunte zburau vulturii, care pluteau ca zmeii din basme. Peste stâncile cenușii săreau caprele negre. Prin păduri mișunau fazanii, veverițele, iepurii, căprioarele și urșii. Prin apa limpede a râurilor și pâraielor înotau păstrăvii argintii. Prin văgăuni, iarna, umblau haitele de lupi suri și albi. Urșii hibernau prin peșteri.

Gospodăriile geților erau o încântare: case din lemn sau din nuiele împletite pentru cei de rând și case mari de piatră cu târnaț la etaj pentru tarabostes. Cei înstăriți aveau și pivnițe reci pentru butoaiile cu vin și pentru alimente, cuptoare mari de copt pita și colacii, cămări și hambare pentru proviziile de iarnă, grajduri pentru vite,

șure pline cu fân, ateliere de lucru, cocini pentru porci grași, cotețe etajate pentru păsări și iepuri, zeci de stupi din nuiiele împletite. În ogradă creștea zarzavat, dar și flori și pomi fructiferi. Pe dealuri râdeau în soare podgoriile, piersicii și gutuii. Pe lângă râuri erau mari întinderi de in și cânepă. Vara, lanurile aurii de grâu, orz și secară îți bucurau ochii. Parcă erau covoare de lumină. Peste tot erau bălți cu stuf, cu rațe și găște sălbatice.

Geții erau iscusiți vânători cu săgețile, cu praștiile și cu plasele de sfoară. Veverițele erau ocrotite și așa de răsfățate, încât nu se mai temeau de oameni, nu fugeau de ei, ci se apropiau cu obrăznicie și curaj, săreau pe umerii lor, cerșind de-ale gurii. Vrăbiuțele veneau până pe târnaț și ciuguleau mâncare din blide, furau de pe masă, cu oamenii de față. Parcă seamănă cu Raiul? Nu chiar, dar pe-aproape.

Geții erau renumiți prin harurile lor în ale lemnăriei, stupeniei, brânzăriei și pastramageriei. Erau vestiți constructori de case și grajduri de lemn, preparau cea mai bună pastramă de capră și cele mai gustoase „porcării” afumate. Oile lor albe aveau lâna pufoasă ca aripa de înger! Ei făceau cea mai gustoasă brânză de capră și de bivoliță din Balcani. Îi întreceau și pe slavi. Geții erau neîntrecuți cizmari și papucari, croiau și coseau artistic opinci, bocanci și cizme din cea mai fină piele de mânzat (fără glumă, mânzatul are cea mai bună piele și cea mai plăcută carne).

Geții bătrâni, mai ales babele, erau mari băsmuitori și făuritori de poezie!

Dacă aș fi poet, draga mea cititoare, aș cuteza să spun că Zalmoxis și-a trimis zânele cele frumoase în Țara Geților să le dăruiască raze de curcubeu și coșuri umplute cu vise! Streșinile caselor erau pline de cuiburi de rândunele. Pășunile găzduiau familii de berze care nu se știe pe cine așteptau, într-un picior. Berzele așteptau.

Cuprins

Capitolul 1. Legenda Marelui Zalmoxis	7
Capitolul 2. Din lanurile de maci roșii răsare o zână cu ochii verzi	18
Capitolul 3. Priveghiul vesel.....	25
Capitolul 4. Ofranda Supremă	31
Capitolul 5. Nașterea – prilej de întristare	38
Capitolul 6. Vânătoarea și dragostea în vremuri de pace	47
Capitolul 7. Războiul bate la porți	61
Capitolul 8. Fața oarbă și hâdă a războiului.....	68
Capitolul 9. Armata din spatele frontului!	83
Capitolul 10. Un tânăr celt se transformă în get!?	88
Capitolul 11. Pacea sfântă renaște Nădejde	94
Capitolul 12. Alegerea pelerinilor din Tribul Albinelor.....	102
Capitolul 13. Geții au plecat în căutarea Talismanului pierdut.....	117
Capitolul 14. Scara geților liberi urcă la podișul Zeului.....	124

Capitolul 15. Dochiana și mielușelul alb	136
Capitolul 16. Mama cea Dulce – vrăjitoarea cea bună	139
Capitolul 17. Logodna de la stâna cu stele	145
Capitolul 18. Judecata hoțului de cai	153
Capitolul 19. Danilos aude vocea hohotitoare a lui Zalmoxis!.....	160
Capitolul 20. Fătul cel Albastru, băiatul zămislit de Mama Dulce	170
Capitolul 21. Trădarea lui Iscodal și răpirea Dochianeii.....	181
Capitolul 22. Mlaștinile morții și dispariția lui Danilos.....	188
Capitolul 23. Trecerea hotarelor în țara slavilor răsăriteni	198
Capitolul 24. Lupta cu căpcăunii gemeni	211
Capitolul 25. Împăcarea de pomină dintre Muma cea Hâdă și Mama cea Dulce	222
Capitolul 26. Pădurea de liliac și vrăjitorul druid cu maimuța pitică	237
Capitolul 27. Muntele Rysy și cei trei căpcăuni	243
Capitolul 28. Talismanul Verde și tainele lui hermesiene.....	264
Capitolul 29. Vremea munților în vremuri străvechi.....	273
Capitolul 30. Raza Morții contra Talismanului Verde	279
Capitolul 31. Furtul Talismanului la vânătoare	288
Capitolul 32. Drumurile chinuite ale nestematei	294
Capitolul 33. După 30 de ani, Danilos culege o nouă ceață	309

Capitolul 34. Furtuna. Rănirea Mamei Dulci.....	319
Capitolul 35. Ceata era urmărită de șapte druizi hâzi	326
Capitolul 36. Vânzarea lui Danilos pe cinci arginți..	331
Capitolul 37. Tunsul oilor în cântec de baladă	337
Capitolul 38. Soler cade în prăpastie	344
Capitolul 39. Peștera Mazwald și groapa cu câini turbați.....	348
Capitolul 40. Drumurile înghețate spre vârful Toaca	355
Capitolul 41. Ascunzătoarea Talismanului și lupta cu furnicile uriașe	362
Capitolul 42. Sfatul de noapte de la palatul regelui ..	370
Capitolul 43. Marea Peșteră ascundea pulbere de stele!	377
Capitolul 44. O călătorie spre miezul Pământului	381
Capitolul 45. Popas la chilia sihastrului.....	393
Capitolul 46. Nunțile gemenilor	402
Capitolul 47. Înălțarea la Cer a lui Zalmoxis	408
EPILOG	417

EDITURA FOR YOU

Str. Hagi Ghiță, nr. 58, Sector 1, București

Tel./fax: 021/665.62.23

Mobil: 0724.212.695, 0724.212.691

E-mail: comenzi@editura-foryou.ro

Website: www.editura-foryou.ro

Facebook: EdituraFY

Instagram: [@edituraforyou](https://www.instagram.com/edituraforyou)

Twitter: [@EdituraForYou](https://twitter.com/EdituraForYou)